

håbe, at man kan regne mere med det end det, statsministeren lovede i valgkampen, at der ikke skulle folkeafstemninger til.

Men mens man helt undervurderer, hvad EU er ved at udvikle sig til, og i bedste fald nægter at se kendsgerningerne i øjnene, så skøjter man hen over problemerne, når det drejer sig om udlændingepolitikken. Her er der altså tale om et gigantstort problem i dansk politik, men stadig væk nægter et flertal herinde at se sandheden i øjnene.

Sandheden er, at Danmark er ved at gå op i limningen på grund af den stadige tilstrømning af fremmede. Vi har netop udgivet bogen »Danmarks fremtid, dit land, dit valg«, hvor man på et par hundrede sider kan læse alt om, hvor galt det står til. Et meget detaljeret talmateriale fortæller, at Danmark aldrig før i danmarkshistorien har haft så stor en tilstrømning af fremmede.

Jo, jo, jamen vi bliver da beskyldt for at overdramatisere problemerne og generalisere osv. med hentydninger til, at vi jo tidligere har modtaget en stor tilstrømning til Danmark af folk fra andre kulturer end vores egen. Det har nu altså været polakker, hollændere osv., vi før har modtaget, og hvor det stort set er gået gnidningsløst.

Det er jo helt rigtigt, at vi før i tiden har fået folk fra andre lande, men de ankom jo slet, slet ikke til Danmark i den målestok, som tilfældet er nu. Men frem for alt havde de, der kom, et ønske om at bosætte sig i det danske samfund på nøjagtig samme vilkår som dem, vi andre har i det danske samfund, indrette sig efter vores kultur, forstå, at man ikke skal komme herop og opbygge en stat i staten.

Det er den meget, meget store forskel, og det er utroligt, at Folketingets flertal fortsat bliver ved med at negligere det og ikke vil se i øjnene, hvordan problemerne tårner sig op, og hvad det egentlig er, danskerne interesserer sig for. Er der dog ikke mange andre politikere, der ligesom vi fra Dansk Folkeparti kommer ud i landet, taler med danskerne, hører om, hvad det er, der rører sig, eller lukker man bare øjnene? Gør man sådan, at man nægter at se kendsgerningerne i øjnene, fordi man mener at vide bedst, eller hvorfor vil man ikke lytte til, hvad det er, der foregår?

Når det drejer sig om asylansøgninger og opholdstilladelser, er tallene fra Danmarks Statistik ganske dystre læsning. Sidste år var der i Danmark 10.347 registrerede asylsøgere, hvilket faktisk var en stigning efter de nyeste tal på 58 pct. i forhold til 1999. Hvis man ser på antallet af fa-

miliesammenføringer, var det sidste år 12.571 mod 9.422 i 1999. Samlet er vi altså oppe på næsten 22.000 personer, som det danske samfund har modtaget alene sidste år.

Og så tager vi jo slet ikke de tal med, hvor vi hvert år modtager et stort antal folk af udenlandsk herkomst, som bliver inviteret herop, hvor arbejdslivet på en eller anden måde siger, at vi har behov for, at der nu her på vores arbejdsplads kommer folk ind, som vi ikke selv kan hverve i det danske samfund. Det tal er holdt totalt ude. Det her det drejer sig alene om familiesammenføringer og asylansøgere.

Og så diskuterer man fortsat med det store, store antal, om vi nu ikke skal til at ændre på den måde, man indkvarterer på. Jeg synes, det er groft, groft, groft nedladende over for danskerne, at asylanter, så snart de kommer ud i kommunerne, har et krav på en passende bolig efter 3 måneder. Det giver altså mistillid i samme øjeblik, man sender dem ud blandt danskerne.

Jeg forstår godt, at der skabes frustrationer, aggressivitet og vrede.

Men det er alene politikerne, der bør påtage sig det ansvar, det er ikke den danske befolkning, og reelt er det jo heller ikke dem, der kommer herop og søger asyl og får asyl. Det er politikerne, der har ansvaret for det her.

Så snakker man om, hvorvidt man kan være bekendt at lukke folk ind i beboelsescontainere. Jo, men altså hvis vi nu tænker os lidt om, og vi ser på asylansøgere som forfulgte mennesker, som de siger, de er, når de kommer herop, er det trods alt så ikke bedre at komme ind i en beboelsescontainer, indtil man finder ud af, om man kan blive i det danske samfund, hvordan forholdene er, om man kan tildeles asyl, end at ligge i en grøft med en søk over hovedet og blive truet i en eller anden ekstern eller intern krig?

Hvis det virkelig forholder sig sådan, så synes jeg, det er ejendommeligt, at man ikke stiller sig tilfreds med de forhold, som vi er nødt til at tilbyde, idet vi får det store, store antal, og hvor vores asylcentre simpelt hen er ved at sprænges, fordi vi modtager alt, alt for mange.

Man kan ganske enkelt ikke kapere det. Kommunerne siger fra. Man har for længst fundet ud af lokalt, at det kan man ikke klare i samfundet, men forståelsen mangler stadig væk på Christiansborg.

Dansk Folkeparti mener, at den udvikling skal stoppes hurtigst muligt. Der har været tale om utrolig mange løsninger, men der er kun én